

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

LOUISE
ALLENOVÁ

Čest nevinné dámy

LOUISE ALLENOVÁ

ČEST NEVINNÉ DÁMY

PŘEKLAD

HANA JINDROVÁ

Milá čtenářko,

příběhy, které jsem si pro Vás na tento měsíc přichystal vyprávějí o osudech velmi nevšedních žen. Hned v tom prvním s názvem Zakázané potěšení se můžete seznámit s Constance, která na vlastní kůži zažila vypálení rodné vesnice, a tak se ze všech svých sil snaží upozorňovat a bojovat proti vysídlování Skotské vysočiny. Po několika letech marného úsilí a na prahu čtyřicítky cítí, že nastal čas na změnu. Ovšem že by tou změnou mohl být vztah s mužem, majitelem loděnice, to opravdu nečekala...

Druhý příběh a zároveň druhý díl minisérie Svobodomyšlné dámy nese název Čest nevinné dámy. V něm kurážnou Jane ani nenapadne, že by mohla být její čest v ohrožení, když zachrání neznámého muže, který čelil převaze čtyř násilníků. Jane má o své budoucnosti dost jasnou, ale i nerealistickou představu: chce se stát nezávislou umělkyní, portrétistkou. Je jí jasné, že by asi málokterý manžel její zálibu toleroval, tak se rozhodne raději pro svobodný život. Avšak v okamžiku, kdy ve svém kočáru zachránila, jak se později ukázalo, samotného hraběte Kendalla, byl její osud zpečetěn...

Milá čtenářko, hrdinky obou příběhů jsou velmi odhodlané a cílevědomé ženy, žádné „puťky“, a já věřím, že si Vás jejich samostatnost, statečnost i smysl pro humor získají. Přeju Vám krásné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Louise Allenová

ČEST NEVINNÉ DÁMY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Earl's Marriage Bargain

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Hana Jindrová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2020 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9466-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9467-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9468-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

1. září 1814

Kdyby byla hlavní postavou románu, který napsala její přítelkyně Melissa, pak by tenhle kočár, rachotící po kočíčích hlavách, mířil ke skotským hranicím, kde by ji čekala svatba, a na sedadle vedle ní by seděl nějaký elegantní, tmavovlasý a docela jistě i nebezpečný džentlmen.

Ale jelikož se jednalo o skutečný život, Jane byla právě na cestě do Batheastonu, kde měla za trest strávit půl roku u sestřenice Violety. Vedle ní seděla Constance Billingová, komorná její matky. Po deseti minutách, které uplynuly od chvíle, kdy vyrazily na cestu, bylo Jane jasné, že se od Constance nedočká ničeho víc než nespokojeného mumlání a neustálých stížností na cokoliv.

Na druhé straně to bylo lepší, než aby ji poslali domů do Dorsetu. Sestřenice Violet byla docela výstřední a zábavná, a jak Jane z celého srdce doufala, sestřenka pošle Billingovou hned druhý den ráno zpátky.

Jane se zadívala do cestovního plánu. „V Kensingtonu ještě nebudeme přepřahat, protože to není ani celé dvě míle od Londýna, takže naše první zastávka bude nejspíš Hounslow.“

„Tak proč jsme tedy, slečno Jane, zastavili?“

„Protože, jak můžete vidět přes přední okénko, na cestě nastal nějaký zmatek.“ Jane se napůl zvedla ze sedadla, aby mohla lépe vidět přes zadky koní. „Aha, už to vidím, stala se tam nějaká nehoda.“

Na rušné silnici protínající obec Kensington byl přímo před nimi kostel a před ním stály dva plně naložené povozy. Na první pohled bylo jasné, že se jim vzájemně zaklesla kola. Oba jejich kočí stáli vedle vozů, mávali vztekle biči, zlostně na sebe křičeli, ale to ani v nejmenším situaci nepomáhalo. Naštěstí jim uvnitř kočáru nebylo rozumět. Procházející lidé a ostatní kočí zastavovali, aby jim radili, očumovali a jen se pletli do cesty.

Jane vedle sebe stáhla okénko a vyklonila se z něj. Přímo za nimi se ozvalo zatroubení. „To chce asi projet dostavník, nebo poštovní vůz.“

Usadila se zpátky na měkké polstrování a měla radost, že se tím rozruchem alespoň trochu zabaví. Cestující v poštovním dostavníku si stěžovali na pomalou jízdu, ale ony měly alespoň výhodu v širokém předním okně, jímž mohly celý ten rozruch sledovat. Billingové se přirozeně jejich výhled nelíbil a ostentativně odvrátila pohled. Podle jejího názoru to nebylo ani trochu diskrétní a mladé dámy by se na to měly dívat, protože riskovaly, že přitáhnou pohled nějakého darebáka nebo zvědavého džentlmena.

„Dejte laskavě dolů to okénko, slečno Jane,“ ozvala se vyčítavě Billingová. „Přímo naproti nám na druhé straně je nějaká podezřelá hospoda.“

Odhadla to dobře, musela uznat Jane. Hospoda U Kočičí fretky vypadala ošuntěle, rozhodně ne jako dobře vedený venkovský podnik, na jaký byla zvyklá v okolí svého domova.

Zatímco v duchu přemítala, že by před hospodou měli zamést, umýt okna a ke vchodu postavit pár květináčů s pelargoniemi, dveře hospody se rozlétly

dokořán a z nich se vyvalili tři muži, kteří svým vpádem na chodník rozehnali všechny kolemjdoucí. Za nimi vyběhli dva další hrozivě vyhlížející muži s hollemi v rukou.

Billingsová zavřískala: „Oni nás zabijou!“

„Nás nezabijou, ale toho muže určitě ano, jestli mu někdo nepomůže.“

Bitka se totiž ukázala jako zápas jednoho proti čtyřem, když ten nejurostlejší chlap s holí vytáhl na nohy vysokého tmavovlasého muže a držel ho proti sobě, zatímco ti ostatní mu začali ranami zasypávat tělo i hlavu.

„Proč je někdo nezastaví? Tohle není žádná rvačka, to je promyšlený útok. Měl by se zavolat strážník.“

Vysokému muži se podařilo vyškubnout, uskočit před další ránou a zasáhnout jednoho z útočníků tak silně, že srazil své dva kumpány.

„Á, dobrá práce, pane! Dejte mu ještě, grázlovi!“

Jane si nevšímala, jak ji Billingsová tahá za rukáv a okřikuje ji. Otevřela okénko ve dveřích kočáru, pevně se ho podržela a zadržela dech při pohledu na muže, jehož navzdory jeho statečné obraně teď popadli dva chlápci. Byli to ti, kteří předtím upadli na dlažbu.

Vysoký muž zatřásl hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit od všech předchozích úderů, a bylo znát, že teď už nedokáže vzdorovat všem čtyřem útočníkům, kteří ho obklopili a zubili se při představě, co dalšího mu ještě provedou.

Jane zadržela dech, když zahlédla, jak jeden z útočníků sáhl do kapsy silného kabátu, který měl na sobě, vytáhl z ní složený kus papíru a nacpal ho do náprsní kapsy muže před sebou.

„Pozdravuje tě,“ prohlásil a pak znovu v rukou sevřel svůj kyj.

Hned první úder dřevěným kyjem způsobil, že se muž vytrhl z útočnickova sevření a dopadl na bok kočáru. Když se pod jeho nárazem kočár zhoupl, Billingová znovu zaječela, jako by ji brali na nože.

Jane doširoka rozrazila dvířka a oběma rukama popadla muže za ruku a za límec kabátu a táhla ho do kočáru. „Pojďte dovnitř!“

Jestli ji slyšel, nebo to způsobil setrvačnost jeho pádu, co jí pomohlo dostat ho dovnitř, to neměla tušení a v tu chvíli si ani nedělala starosti s jeho rozšklebenou ránou na tváři od úderu holí. Ten člověk jí ležel u nohou zřejmě v bezvědomí, dvířka byla otevřená, a jak se kočár vrátil do správné pozice, prudce se přivřela v pantech a udeřila pronásledujícího útočníka do tváře.

Jane jednou rukou popadla svůj deštník, zatímco tou druhou zuřivě šátrala v kabelce po matčině kapesní pistoli, která byla beznadějně zamotaná do jejího kapesníku. Připravila se na nevyhnutelné, když vtom se ozvalo zatroubení a poštovní dostavník se ocitl vedle nich. Míhl se kolem jejich kočáru, když se předtím prodral mezi přihlížejícími kolem zaklíněných vozů.

Jejich kočí využil příležitosti, práskl do koní a kočár se stále otevřenými dvířky se zhoupl vedle dostavníku a zařadil se vedle něj. Když míjeli kostel, kočár se naklonil, dvířka se hlasitě zabouchla a zaplivanou hospodu U Kočičí fretky i čtyři násilníky zanechal za sebou.

Jane měla pocit, že se snad pozvrací, ztěžka polkla a upustila pistoli.

„Slečno Jane, řekněte kočímu, ať okamžitě zastaví, jinak nám tohle příšerné stvoření zakrvácí celý kočár.“ Billingová se pokusila otevřít okénko na své straně, aby se z něj mohla vyklonit.

„Nechte toho!“ okřikla ji Jane ostře. „Chcete snad,

aby nás ti gauneři dostihli? Pomozte mi ho radši obrátit. Proboha, nebuďte tak bláhová, Billingová, cožpak jste ještě nikdy neviděla krev? Položte si tedy nohy nahoru na sedadlo; bude tak mít aspoň víc místa na podlaze.“

Billingová se snažila schoulit do protějšího rohu, a při tom se jí podařilo muže, který jim ležel pod nohama, nakopnout. Ozvalo se zasténání. Alespoň bylo jasné, že ještě žije.

Jane se shýbla a dotkla se jeho ramene. Pod rukou ucítila kvalitní látku jeho kabátu. „Můžete se obrátit, pane?“

Zachroptěl, v úzkém prostoru se začal zvedat na loktech a potichu zaklel, když kočár nadskočil ve vyježděné koleji. „Ne.“

„Dobrá, tak zůstaňte takhle. Určitě už brzy dojedeme k mýtné bráně.“

Asi po dalších dvou mílích kočár zpomalil a pak konečně zastavil. „Pomozte mi, Billingová. *Billingová!*“

Spojenými silami se jim jakž takž podařilo zvednout muže na sedadlo a bylo jasné, že ten chudák musel přinejmenším utřít ránu nožem do ramene a dost trpí. Hodně mu krvácela, což Jane znepokojovalo, a levá ruka mu bezvládně visela podél těla.

Vložila mu pod kabát svůj kapesník a šátek a snažila se tisknout oboje pevně na ránu. Nebrala při tom na vědomí mužovy bolestné vzdechy a následné kletby. „Vydržte to.“ Po chvílce ji poslechl a ztichl, ovšem se zavřenýma očima a s hlavou svěšenou ke straně.

Dokázala jeho sténání pochopit a pochybovala, že je sdostatek při vědomí, aby si uvědomil, že sprostě kleje před dvěma ženami. Větší problém pro ni znamenala Billingová, která se zase stáhla do rohu kočáru a sekýrovala Jane neustálými výhrůžkami nebezpečí a výčitkami o jejím chování nevhodném

pro mladou dámu... „A obávám se pomyslet na to, co tomu řekne vaše ubohá matka. Žádnou úctyhodnou dámu by ani na chvíli nenapadlo –“

Jane její litanie přestaly bavit a dělala, že ji neslyší.

Kočí seskočil z kozlíku a teprve v té chvíli zjistil, že mají dalšího cestujícího. Předal otěže výběřčímu poplatkům a přešel k okénku na straně, kde seděla Jane. „Poslyšte, copak se děje, slečno? Tenhle kočár byl pronajatý pro dva pasažéry.“

„Já vím. Chtěla bych, abyste zastavil u nejbližšího slušného hostince, kde zastavují dostavníky, a slibuju vám, že dál pojedete jen se dvěma pasažéry.“

Vrhl na ni nedůvěřivý pohled. „Ale bude to stát nějaké další peníze, jestli zjistím, že polstrování na sedadlech je zamazané od krve.“ Po těch slovech znovu nasedl na kozlík, uvedl párek koní do cvalu a po nějaké chvíli, kdy už byla Billingová před zhroucením, zastavili v hostinci U zvonu a kotvy.

„Billingová, jděte prosím dovnitř a přineste sklenici vody,“ vybídla ji Jane.

„Půjdu dovnitř, ale proto, abych se pokusila vyčistit si sukni od krve, slečno Jane! A taky sem pošlu pár silných chlapů, aby odvěkli toho pobudu z našeho kočáru,“ prohlásila, vyškrabala se z kočáru a odchodovala do hostince. „Měla bych sehnat nějakého strážníka, to by mi poradila vaše matka...“ zasyčela zpátky ke kočáru.

„Rychle vyndejte její zavazadla,“ přikázala Jane kočímu. „Je to tamhleten proutěný košík a ta malá cestovní taška.“ Modlila se, aby se ten cizí muž na ni na chvíli nedíval, protože nutně potřebovala rychle najít svoji peněženku.

Ve chvíli, kdy Jane vytáhla z peněženky dvě bankovky, Billingová se rázným krokem vracela ke kočáru, pochopitelně bez vody, zato v doprovodu dvou vyjevených číšníků.

„Co se děje, slečno Jane? Tohle všechno jsou moje věci.“

„Billingová, vracíte se domů do Dorsetu. Máte tady svá zavazadla, dávám vám víc peněz, než budete potřebovat na dostavník, slušné pokoje a jídlo. Můžete si najmout i nějaké děvče, které vám bude na cestě dělat společnost. Tahle hospoda vypadá víc než uspokojivě a docela jistě vám v ní poradí s cestou a pomohou najmout si na cestu některou ze služebných.“

Strčila bankovky do rukou služebné, která něco nechápavě drmolila, a zabouchla dvířka od kočáru. „Jedeme!“

Kočí ji poslechl, zoufalým výkřikům Billingové nevěnoval nejmenší pozornost a vyjel znovu na hlavní silnici. Jane dopadla na sedadlo. Vzato kolem a kolem ten tichý, i když nejspíš zle dobitý muž byl daleko příjemnější společník na cestu než Billingová se svým kyselým obličejem a vyčítavým tónem.

Jane se na sedadle naklonila, aby si ho prohlédla víc zblízka. Byl na něj také rozhodně lepší pohled než na Billingovou, i když musela uznat, že ten člověk díky modřinám, poraněním, špíně a krvi, nebyl žádný Adonis. Na druhou stranu ona teď za něj převzala odpovědnost, ona, která neměla žádné zkušenosti jak léčit zraněného muže, a jen nebesa vědí, co se z toho neznámého vyklube, až znovu nabude vědomí. Kvalita jeho kabátu naznačovala, že by to mohl být přinejmenším nějaký člověk z vyšší společenské vrstvy, ale ať už to byl kdokoli, ona se o něj musí postarat, když má tu možnost.

Melissa by jí určitě strašně záviděla. Tohle bylo přesně to dobrodružství, o jakém pokaždé psala, a Jane si byla jistá, že by ho sama moc ráda zakusila. Měla by se pokusit vylíčit jí to v dopise, ovšem nedokázala by to popsat tak dramaticky jak by Melissa

očekávala. Na druhé straně Jane zase dokázala kreslit tak živě, jak Melissa uměla psát, což by dokázalo vynahradit nedostatek dramatického popisu.

Jane se rychle přesvědčila, že zraněný muž je stále v bezvědomí a krvácení se jí podařilo zmírnit, z kapsy na dveřích vytáhla tužku a svůj skicář a otevřela ho.

Kde to zatraceně jsem?

Ivo přemýšlel, že by měl otevřít oči, pak to ale zamítl. Všechno ho bolelo, ale teď už do něj aspoň nikdo nebušil, což znamenalo jistou úlevu, a mohl se tedy pokusit ukojit svoji zvědavost. Na druhé straně se zdálo, že je v nějakém jedoucím voze, a jediné, co mohl cítit, byla kůže a dosti svůdný květinový parfém.

Z pohybů dopravního prostředku, v němž se ocitl, usoudil, že to bude kočár, a z kvality parfému odhadl, že ho zachránila nějaká dáma. To bylo poněkud trapné, ale stále lepší než vzpomínka na ty násilníky, které na něj poštvála Daphne. Připomínat si skutečnost, v co se proměnila žena, která mu kdysi říkala, jak ho zbožňuje a že na něj počká, nebylo právě vhodné a rozhodně teď neměl sílu na něco takové myslet. Na tom, jak mi je a co teď cítím, na tom nezáleží, okřikl se v duchu. Jediné, na čem teď pro něj záleželo, byla skutečnost, že nemůže splnit čestný slib, který dal svému příteli, jejímu bratrovi, v okamžiku, když umíral. Ta prohra pro něj byla bolestivější než jeho poraněné levé rameno.

Zdálky mohl slyšet klapot koňských kopyt a občasné povely kočího, když kočár narazil na nějakou nerovnost a zakymácel se. V pozadí těchto zvuků znamenal jakýsi skřípavý zvuk, velice tichý, takřka na pokraji vědomí... Bylo to ale poměrně uklidňující.

Kočár začal zpomalovat, otáčet, až se docela

zastavil. Zvenku k němu dolehl hluk. Ivo s námahou rozevřel víčka a zjistil, že se dívá přímo do oříškové hnědých očí s dlouhými řasami.

„Takže jste se konečně probral. Bála jsem se, jak vás dokážeme dostat ven z kočáru, kdybyste byl pořád v bezvědomí. Jste přece jenom dost velký,“ změřila si ho majitelka těch očí kriticky. „A taky od krve a zašpiněný.“

Zamrkal a ta žena od něj ucouvla, takže si ji i přes bolest hlavy mohl prohlédnout. Hnědé vlasy, žádné pihy a srdcovitá tvář. Žádná kráska, určitě ne ve srovnání se zářící blondátou Daphne, ale celkový dojem z ní byl svým způsobem příjemný. Do nosu ho udeřil závan hřejivé ženskosti a květinové vůně.

„Myslíte, že se dokážete postavit na nohy a dojít do hostince? Nechala jsem poslat pro jednoho ze sloužících, aby vám pomohl.“

Usmála se na něj a naklonila hlavu na stranu. V té chvíli, když se usmála, mu připadala téměř krásná.

Ivo si připadal, jako kdyby si ho prohlížela jen proto, aby ho dokázala popsat policejnímu vyšetřovali, a znovu zamrkal. Je možné, že měl otřes mozku a jen si to představuje. Dámy přece tak zblízka na mužského nezírají. A ani je netahají uprostřed bitky do svého kočáru, jak mu o ní napovídala jeho chabá paměť.

„Tak jdeme na to, můžeme vám pomoci vystoupit?“ Nahnula se přes něj, otevřela dvířka a připravený sloužící se po něm natáhl. „Ano, takhle to bude dobré, ale dejte pozor na jeho levé rameno.“ Uchopily ho pevné ruce, vytáhly ho na zem, ale když se snažil najít rovnováhu, svalil se.

„Panebože! No, doufejme, že zase nezačnete krvácet,“ mávla nešťastně rukou jeho zachránkyně, zatímco ho sloužící stavěl na nohy. „Kam jsem si jen dala klobouk a kabelku?“

Ivo zjistil, že stojí na dvoře nějakého hostince,

nohy se mu podlamují a podpírá ho urostlý mladý muž, který je silně cítit stájemí. „Kde –?“

„Jmenuje se to tady Pack Horse a jsme v Turnham Green. Chcete se opřít také o mě? Ne? Tak tedy půjdeme tudy.“

„Kdo –?“

„Jmenuju se Jane Newnhamová. A tady je majitel. Potřebuju soukromý salonek, nějakou horkou vodu, brandy a službu toho nejlepšího místního lékaře. Mého *bratra* přepadli lupiči,“ prohlásila jasně a ostře dloubla Iva pod žebra, nejspíš proto, aby dobře slyšel její historku. Znovu ve třech pokračovali v chůzi. „Skvěle, děkuji. To bude docela vyhovovat,“ obrátila se na majitele.

„Proč –?“

„Protože myslím, že jste utřzil bodnou ránu, a můžete mít ještě nějaká další zranění. Moje znalosti o lidské anatomii jsou pouze teoretické, proto i když si nemyslím, že jste ve smrtelném nebezpečí, bude nejlepší se o tom ujistit. Tak tady je to. Chcete se posadit tady na židli, nebo byste se radši položil na lenošku? Nevypadá moc pohodlně a ještě byste ji mohl umazat.“

„Já se posadím.“

Stal se zázrak. Podařilo se mi pronést tři slova, aniž by mě přerušila.

Sloužící ho s žuchnutím usadil na židli.

Ivo spolkl otázky, které ho zajímaly, a počkal, až mládenec odejde. „Zdá se, že jsem vaším dlužníkem, slečno... jste slečna? Že ano? Newnhamová. Ale musím přiznat, že jsem zmatený. Zdá se mi, že si vybavuju, jak mě někdo vtáhl do vašeho kočáru, ale uvnitř byly dvě ženy. A teď jste tady bez doprovodu.“

„To byla Billingová. Vysadila jsem ji hned v dalším hostinci a dala jí peníze, aby mohla odjet domů. Je to komorná mojí matky a dost mě rozčilovala, dokonce

ještě předtím, než jste se k nám přidal. A to jsme jely jenom z Mayfairu. Lidi, co si pořád na něco stěžují, zkrátka nesnáším, chápete? Je to, jako když vám někdo přejíždí po duši smirkovým papírem.“

Podle toho, jak mluvila a jak byla oblečená, musela to být dáma. Takže by neměla být na cestách sama, ať už byla jakkoli výjimečná a svérázná. A už docela jistě by se neměla ocitnout v hostinci s cizím mužem. Ivo se přemohl a vyslovil svůj názor nahlas a přesvědčivě.

„Nesmysl. Přece vás teď nemůžu opustit? Jak bych mohla? A je mi jasné, že jste džentlmen, jinak byste se se mnou o tom nehádal. Řekla jsem přece majiteli, že jste můj bratr, nikoho v Turnham Greenu neznám, takže není nejmenší důvod dělat si s tím starosti.“

Ivo si připomněl, že ještě před pár týdny byl důstojníkem armády Jeho Veličenstva, byl několikrát zraněný daleko vážněji než tentokrát, kdy se zdá, že neutrpěl ani otřes mozku, a tak musí být více než schopný odhodlat se k rozhodnému kroku a od té ženské odejít. Jenomže kdyby to udělal, pak by zůstala sama a bez doprovodu. *Zatraceně.*

„Slyším, že už přijel doktor,“ ozvala se slečna Newnhamová s uspokojením. „Berete svá zranění jako hrdina, ale jsem si jistá, že vám brzy dokáže ulevit od bolesti.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř vešel rezavý pihovatý mladík ani ne třicetiletý a na oba se usmál. „Předpokládám, že tento muž se stal obětí přepadení. Jsem rád, že jste při vědomí, pane. Jmenuji se Jamieson.“ Zdálo se, že očekává nějakou odpověď, protože dodal: „Chápu, že vypadám ještě dost mladý, ale ujišťuji vás, že jsem kvalifikovaný vystudovaný lékař na univerzitě v Edinburghu. Takže si, pane, odložte do půli těla. Nejspíš budete potřebovat nějakou pomoc.“ S tím úmyslem přistoupil k Ivovi.

„Doktore Jamiesone, v místnosti je dáma.“

„To je v naprostém pořádku, drahoušku,“ uklidňovala ho jeho zachránkyně.

Drahoušku?

„Můj bratr je neuvěřitelně stydlivý. Určitě mu společně dokážeme svléknout kabát a košili i další oblečení tak, aby ho to bolelo méně, než kdybyste se o to pokoušel sám.“

I další oblečení?

„Jistě madam. Kdyby bylo zapotřebí odstrojit i dolní polovinu těla, bylo by to nejspíš nesnadné, co? Haha! Teď to ale ještě není nutné.“

S touhle ženskou v pokoji mi někdo stáhne spodky jen přes mou mrtvolu, pomyslel si Ivo zasmušile.

Musel si ale přiznat, že v rameni ho bodalo, jako kdyby ho do něj sám ďábel nabral vidlemi, a žebra bolela, jako kdyby ho do nich nakopl kůň, ne jen ti čtyři darebáci. Z vlastní minulé zkušenosti ale dobře věděl, že se mu uleví, když bude v klidu, a tak přikývl. „Dělejte, jak uznáte za vhodné, doktore.“

Slečna Newnhamová musel však přiznat, že se chovala citlivě, snažila se pomáhat a nedělat zbytečný zmatek, což by jeho bolest ještě zesílilo. Nakonec měl kabát dole, stejně tak vestu, uvolnili mu vázanku a po pár minutách zůstal jenom v košili. Provizorní obvaz, který mu slečna Newnhamová přiložila na rameno, se uvolnil a Ivo si všiml, že použila nějakou věc s drahou krajkou. Tu bude muset zahodit, s tou už se zkrátka nedá nic dělat, povzdychl si v duchu.

Slečna Newnhamová mu viditelně bez nejmenších zábran vytáhla košili zezadu z kalhot a díkybohu doktor pak udělal totéž vepředu. Přetáhl ji Ivovi přes hlavu a postavil se před něj.

„Předpokládám, že jste voják,“ poznamenal Jamieson po chvíli, kdy si ho přivřenýma očima prohlížel. „Teď budete mít obě ramena stejná, pane. Copak

bylo tohle?“ Studenými prsty se dotkl staré jizvy nad Iovou klíční kostí.

„Úlomek z dělové lafety, kterou zasáhla střela,“ vysvětlil stroze a otočil hlavu napravo, kde se táhla krvavá stružka a stékala mu na prsa. Téměř cítil upřený pohled slečny Newnhamové na svá záda. Usilovně se snažil ani nepohnout, až ho z toho bolely napjaté svaly.

„Mohu vás požádat, aby sem donesli teplou vodu?“ zeptal se Jamieson.

Díky tomu ta ženská odešla z místnosti a po pár minutách se objevila služka s teplou vodou. Ivo zavřel oči, pokusil se zbavit všech známek vědomí a svěřil se do rukou lékaře.

„Zlomeného nic nemáte,“ prohlásil Jamieson nakonec. „Vyčistil jsem vám tu ránu na rameni, není moc hluboká a nic důležitého nezasáhla a zašil jsem ji dvěma stehy. Žebra máte pěkně pochroumaná, ale nejsem zastáncem řešení, že se mají pevně stáhnout, a tak jsem je nechal volná. Záda budete mít ještě dlouho samou modřinu, ale nezdá se, že byste měl poraněné ledviny. A co tam dole, tam je všechno v pořádku?“

Ivo se snažil ze všech sil, aby si všechno *tam dole* ochránil. Bude mít sice nějaká poranění na stehnech a na holeních, ale to bylo všechno.

„Naprosto,“ podařilo se mu ze sebe vysoukat. Začala se u něj projevovat reakce, cítil každý namožený sval a rozechvělé nervy ho málem roztrásl.

„Tady máte čistou košili. Pomůžu vám do ní.“

Stálo ho to velké úsilí, ale nakonec ji měl na sobě a doktor se ani nepokoušel zastrčit mu ji do kalhot. Ivo zaznamenal zase ten skřípavý zvuk, který zaslechl už v kočáře, linoucí se odněkud z místa za jeho zády. Nedokázal ho ale identifikovat. Během té rvačky mu nejspíš začalo zvonit v uších.

„Teď bychom vás měli dostat do postele,“ prohlásil Jamieson.

„Moje peněženka. Měl bych ji mít v kapse kabátu.“

Doktor vzal do ruky kabát a prohledal kapsy. „Obávám se, že tady nic není. Museli vám ji sebrat, když vás napadli.“

„Pronajala jsem pro nás pokoje,“ oznámila slečna Newnhamová za jeho zády. Ten skřípavý zvuk ustal.

„Nedělej si starosti, drahý bratře, kabelku jsem měla v bezpečí, takže si o peníze nemusíme dělat starosti.“

Uno, duo, tres... Ivo se zavřenýma očima v duchu počítal ve španělštině do tří. „Tys byla celou tu dobu tady v pokoji?“

„No jistě, drahoušku. Tak co vám dlužíme, doktore?“

Řekl jí sumu a Ivo zaslechl cinkot mincí, po němž následoval podivný zvuk trhaného papíru.

„Možná by vám to mohlo udělat radost,“ usmála se na doktora slečna Newnhamová.

„Ale to je... Krásné! Děkuju vám, madam. Máte talent. Přeju hezký den, pane. Odpočívajte, a kdybyste měl horečku, zůstaňte v posteli alespoň jeden den. Už na sobě máte dost jizev, abyste věděl jak se léčit, předpokládám.“

Dveře za doktorem Jamiesonem se zaklaply a slečna Newnhamová došla k Ivovi a zadívala se mu do tváře. „Váš pokoj je přímo v čele schodiště. Mám zavolat sloužícího, aby vám tam pomohl?“

„Co jste tady dělala?“ vyštěkl na ni. „A co jste to dala doktorovi kromě peněz? A jistě, vyjdu těch pár schodů sám.“ Alespoň v to doufal. Bude to lepší, než aby mě upustil nějaký nešikovný sluha.

Slečna Newnhamová poodešla někam za něj a pak se vrátila v ruce s útlým větším sešitem. Otevřela ho a podržela před ním, aby se mohl podívat. Byl v ní náčrtek místnosti, jeho nahých zad i doktora

Jamiesona, jak se nad ním sklání. Byla to rychlá skica, přesná a anatomicky dokonalá. „Načrtla jsem i jeho portrét a právě ten jsem mu věnovala.“

„Takže to jsem slyšel vaši tužku, jak klouže po papíře? Kreslila jste už v kočáře?“

Místo odpovědi obrátila v náčrtníku stránku zpátky. Byl na ní on, zhroucený v rohu kočáru, se zavřenýma očima, rozčuchanými vlasy a zmuchlaným oblečením. Obrátila ještě o jednu stránku zpátky na podobiznu nespokojeně se tvářící ženy, s přísně staženými rty a kyselým pohledem. „To je Billingová. Tady aspoň vidíte, proč jsem ji poslala domů. Šla mi na nervy, takže pánbůh ví, co by udělala s vámi, když jste tak zesláblý.“

DRUHÁ KAPITOLA

Muž, kterého zachránila, se podíval na podobiznu a pak na ni. „Byla to vaše gardedáma,“ prohlásil důrazně v rozporu s jeho zbídačelým zjevem.

„Byla to moje vězeňská dozorkyně. Neříkejte, že vám to vyrazilo dech. Nevypadáte právě jako člověk, kterého by pobuřovalo něco takového jako naprosto samostatná žena schopná cestovat sama.“

„Vy nejste sama,“ namítl. „Zato já musím vypadat jako zralý pro šibenici.“ Zvedl se na nohy a trochu nejistě stál.

„Nejsem si jistá, proč by vás někdo chtěl pověsit, ale můžu vás ujistit, že z vaší řeči a z vašeho oblečení, a to nemluvím o vašem slušném chování, usuzuji, že jste džentlmen,“ ujišťovala ho Jane.

Nebyla to od ní lež, z nějakého důvodu se s ním cítila v bezpečí. Položila mu ruku na předloktí a i přes drsnou látku košile, kterou si vypůjčila od jednoho z číšníků, cítila chlad. A pevné svaly, i když pod dlaní vnímala slabé chvění. Musí být vyčerpaný, odhadovala a jistě má velké bolesti. Ztráta krve mu také nepřidala. „Teď byste měl jít nahoru a odpočívat.“

Zdálo se, jako by o tom uvažoval, pak ale přikývl. Ještěže měla co do činění s rozumným mužským, a ne s nějakým bláznem, který by byl přesvědčený, že musí předstírat, jak je neporazitelný. Sebrala jeho poházené oblečení a otevřela před ním dveře. „Je to

jenom o poschodí výš a dveře máte otevřené. Když položíte všechno svoje oblečení kromě téhle košile ven za dveře, dám vám je vyčistit a vyspravit.“

Znovu přikývl a vyšel ze dveří. Nechala ho jít samotného, aby mu neubírala sebevědomí, ale od paty schodiště ho pozorovala. „Jak se jmenujete?“

„Ivo,“ odpověděl a potom postoupil o schod výš, ani se na ni neohlédl. „Major lord Merton.“ Udělal další dva nejisté kroky vzhůru po schodech, pak se zase zastavil s jednou zjizvenou rukou na zábradlí. „Vlastně ne, pořád na to zapomínám. Lord Kendall.“

„Ale hrabě Kendall přece před dvěma měsíci zemřel...“ Pak jí to teprve došlo. „Promiňte, prosím, to byl váš otec?“

„Ano.“ Dál stoupal po schodišti.

Jane překvapeně otevřela ústa a pak je rozhodně zavřela. Hrabě by si určitě nepřál stát tady a bavit se o svém titulu, jen aby upokojil její zvědavost. Co ale mohl mít vnuk a nyní markýzův dědic společného s tou podivnou bitkou v hospodě.

Počkala, až se za ním zavřou dveře, pak se pustila vzhůru po schodišti a posadila se tři schody pod jeho vrcholem. Čekala, jestli se neozve rána, jak se šest stop vysoký muž zhroutil na zem, nebo zda se otevřou dveře a před nimi se objeví zbytek jeho oblečení.

Zaslechla nějaký dupot, ale žádnou ránu a pak se za dveřmi objevil pár bot a hromádka oblečení. Potom se dveře zase pevně zavřely. Jane všechno pečlivě sesbírala a odnesla hromádku dolů. Oproti svému zvyku každý kousek protřepala, prohledala kapsy a objevila jenom kapesník z obyčejného plátna a zmuchlaný, týden starý účet z hospody. Všechno odložila stranou. Když nakonec skládala kabát, něco zašustilo. Uvnitř náprsní kapsy našla složený papír, celý umaštěný a s otisky špinavých prstů. Nebyl

zapečetěný. Uhladila ho a spolu s účtem z hospody ho vložila do desek skicáře, na místo, kam byla zvyklá ukládat poznámky a prázdné papíry. Nic z toho nevypadalo důležité a může mu to vrátit do kapsy, až mu služka oblečení vyčistí.

Zašla za pokojskou a nařídila jí, ať se postará, aby bylo všechno oblečení i s botami vyčištěné, vyprané, vykartáčované a vyžehlené, a pak si do malého salonku objednala konvici čaje.

Nebudu dělat kolem lorda Kendalla žádný rozruch, rozhodla se, zatímco upíjela čaj. Bylo pro ni dost nezvyklé, že si to zřejmě nepřeje ani on. Ona měla s muži jiné zkušenosti. Když stonali její otec i bratr, užívali si co největší pozornosti. Dokonce i nevinné nachlazení bylo v jejich případě důvodem pro spoustu léků, obklady, neustálé teplo a přísun vydatného jídla.

V tomto případě se postarala, aby pacient dostal pouze nahřátou cihlu do postele, džbán vody a odvar z březové kůry vedle postele. Šaty a boty bude mít jeho lordstvo zítra vyčištěné, a víc se od ní nemůže očekávat.

Jestli bude na oplátku za svoji záchranu ochotný a schopný doprovodit ji do Batheastonu, pak to s radostí přijme, neboť si byla jistá, že cesta s ním bude mnohem zábavnější než s Billingovou, a také ji během cesty ochrání před případným mužským obtěžováním.

Jestli se ovšem neukáže, že ji bude obtěžovat. Nad tou možností se zamyslela. Uvědomovala si, že se na svůj prvotní dojem z něj se nemůže spoléhat, ale jeho způsoby v ničem nenaznačovaly, že by měl nějaké násilnické sklony, a o sobě zase věděla, že i když vypadá docela dobře, není žádná výrazná kráska, která by sváděla muže k nevídanému flirtování.

Božíčku, ale Melisse by udělalo velkou radost, kdyby se dozvěděla o tomhle jejím náhodném setkání,

třebaže Jane měla podezření, že lord Kendall není dostatečně hezký, aby uspokojil Melissiny představy. Byl sice dost vysoký a měl urostlou postavu, vlasy měl tmavé a husté a zuby vypadaly zdravé, ale nebyl to někdo, o kom by se dalo prohlásit, že je kdovíjaký krasavec. On byl příliš... příliš *mužný*, aby se dal označit za elegána. Měl příliš husté obočí, ústa přísně stažená a příliš výrazné čelisti. A nos taky neměl rovný. Hrdinové Melissiných románů byly elegantní, světlolasí a s postavou řeckých bohů a k tomu se pochopitelně i patřičně oblékali.

Jane vzala do ruky svůj skicák a prohlížela si svoji poslední kresbu. Ten muž měl obdivuhodně zřetelné svaly, což by pro ni mohlo být nejen poučné, ale kdyby ho mohla vykreslit detailněji, bylo by to i příjemné. Ovšem její snaha po přesném detailu jí před nedávnem přinesla pouze potíže...

Jsem přece umělkyně, nesmím se nechat svazovat konvencemi, musím být ochotná pro své umění něco vytrpět, říkala si. I když nakreslit lorda Kendalla bez oblečení pro mě bude *utrpení*, pak to musím udělat. *Jenom jestli vůbec seberu dost odvahy, abych ho požádala, ať mi sedí modelem nahý.*

Když hodiny odbily šest hodin, Jane se rozhodla objednat si večeři a poslat jednoho z číšníků, ať se jde nahoru podívat na lorda Kendalla, jestli je vzhůru a jestli si přeje něco k jídlu. V salonu nebyl žádný zvonek na služebnictvo, a tak otevřela dveře. „Och!“

„Promiňte, slečno Newnhamová.“ Hrabě o krok ucouvl, takže už neměla nos zabořený v jeho nákrčníku. „Právě jsem chtěl zaklepat.“

„Vy už máte zpátky svoje šaty,“ hlesla.

Nána hloupá, pochopitelně že je má.

„Jak vidíte.“ Pečlivý komorník by se pravděpodobně otrásl, ale hostinský personál odvedl skvělou

práci a dokonce vyžehlil nákrčník tak dobře, že se tomuto předmětu skutečně podobal.

„Chcete jít dál a posadit se? Právě jsem měla v úmyslu někoho zavolat a objednat si večeři. Je ještě brzy, já vím, ale musím se přiznat, že mám strašný hlad.“

„Děkuju.“ Vešel do salonku, právě když se za ním objevila služebná, která vypadala dost unaveně a rychle si utírala ruce do zástěry.

„Paní domu se omlouvá, že tady není zvonek, ale minulý týden se tady jeden opilý džentlmen motal tak, až vytrhl zvonek ze stropu. Budete si tady s pá-nem přát něco na způsob večeře, slečno? Jenom že dostavník z Londýna má přijet asi za deset minut a poštovní dostavník půl hodiny za ním a v kuchyni budou mít po jejich příjezdu hodně napilno.“

„Právě jsme si chtěli objednat. Máš hlad, Ivo... *drahoušku?*“

Věnoval jí povýšený pohled. „To tedy mám, *drahá Jane.*“

„Dobrá, máme tam zvěřinový koláč, pečené kuře nebo plátky telecího ve smetanové omáčce. A pro začátek polévku z oháňky a jako moučník jablkový koláč se šlehačkou.“

„Dáme si všechno, jestli dovolíte,“ prohlásilo jeho lordstvo. „A pošlete za námi sklepníka.“

„Vy chcete pít víno nebo alkohol, když jste byl poraněný do hlavy?“ podivila se Jane po odchodu služebné. „Nechci být otravná,“ dodala rychle, když na ni znovu vrhl ten svůj pohled. „Jenom se obávám, aby to nezhoršilo váš stav a nedostal jste třeba horečku, protože to by nás tady mohlo zdržet.“ Posadila se ke stolu, aby dala najevo, že s ním nestojí o žádnou hádku.

„Nás? Nevím, že by tady šlo o nějaké *nás.*“ Lord Kendall si přitáhl židli a posadil se naproti Jane.

Oběma rukama se opřel o desku stolu jako někdo, kdo je připravený vyskočit a každou chvíli odejít.

Jane se přistihla, jak si prohlíží odřené klouby na jeho ruku, úhledně zastřižené nehty, šlachy a žíly, hladký pečetní prsten a trhla sebou, aby se znovu soustředila. Teď nebyl čas představovat si, jak by ty ruce naskicovala.

„Vy nemáte žádné peníze, zatímco já je mám. Kdybych vás bývala nezachránila, bůhví, co by se s vámi stalo. Díky vaší záchraně jsem zůstala bez doprovodu a vy byste mě za to na oplátku mohl doprovodit do Batheastonu.“

„To by pro vás bylo skandální, kdybyste cestovala sama s mužem, který není váš příbuzný. Kdybych mohl věřit, že jsem teď hned schopen jízdy na koni, pak bych vám mohl nabídnout, že vás doprovodím na koni, a vy byste si mohla najmout nějakou služebnou, která by s vámi cestovala v kočáře. V současné situaci je ovšem volba, že tady spolu zůstaneme tak dlouho, dokud nebudu mít dostatek sil jet na koni, dokonce ještě daleko víc šokující.“

„Jste velice upřímný, když přiznáváte, že nemáte dost síly,“ poznamenala přesvědčivě. „Většina mužů by předstírala, že jsou dokonale schopni čehokoliv, i když by to nebyla pravda.“

„Když vezmu v potaz, že bychom se na cestě mohli setkat s nějakým nebezpečím, a pravou ruku mám tak slabou, že v ní neudržím pistoli, kterou ani nemáme, nebo se nějak jinak vypořádat s útočníkem, pak je pro vaše bezpečí důležitější můj odhad, jak na tom skutečně jsem.“ Dlouze se na ni zadíval. „Znáte hodně mužů?“

„Svého otce, svého bratra, místní šlechtice a jejich syny. A taky biskupa z Elmhamu, ten už je na odpočinku, a taky jeho sekretáře a vévodu z Aylshamu. Tomu jsem byla za družičku na jeho nedávné svatbě.“

„Pohybujete se ve vybrané a úctyhodné společnosti, slečno Newnhamová.“

„Pokládáte vévodu za vzor dokonalosti? Mohu vás ujistit, že poté, co se oženil s mojí dobrou přítelkyní Verity, která je biskupovou dcerou, hodně se změnil.“

„Vůbec mě to neudivuje.“

Jane cítila, jak hoří ve tváři. „Mohla bych navrhnout, abychom se nehádali, lorde Kendalle? Jinak bych se musela i se svými penězi zařídit jinak.“

„Chtěl jsem jenom říct,“ Ivo jen neznatelně ohrnul poraněné rty, „že Aylsham bezpochyby potřebuje, aby mu někdo rozproudil krev.“

Hmmm, pomyslela si Jane. Tohle je ta nejuhlazenější omluva, jakou jsem kdy slyšela.

„No jistě,“ odpověděla přívětivě a on jí věnoval klidný a nevinný pohled. „Vlastně nejste ani trochu podobný tomu, jak by měl podle mých představ a očekávání vypadat hrabě.“

„Ne? Strávil jsem posledních devět let v armádě, to je možná ten důvod. Měl jsem jen tři měsíce, abych si vyzkoušel roli hraběte, a slabé dva týdny jsem to mohl dělat v téhle zemi.“

„Devět let? Panebože! Kolik je vám vlastně let?“

„Sedmadvacet. Vstoupil jsem do armády jako úplné ucho.“

Vypadal starší, Jane by mu hádala kolem třiceti, ale možná za to mohly ty jizvy a zranění a vlastně i všechny jeho těžce získané zkušenosti. „Mně je dvaadvacet,“ svěřila se mu, aby posílila jeho důvěru.

„A máte právě za sebou úspěšnou sezonu, předpokládám?“

„Nezúčastnila jsem se londýnské sezony. Otec usoudil, že místní společnost v Dorsetu pro mě bude dostačující, i když mamá nesouhlasila.“

A mám staršího bratra, který stojí rodinu hodně